

ΑΣΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Κουίλιγκαν είχε υποσχεθεί στο Ρασπούτιν, ότι θα του έφερνε εκείνο το βράδυ νέες και δροσερές γυναίκες της ανωτάτης άριστοκρατίας.

Η γυναίκες αυτές θα ορχόντουσαν την ώρα του σουτέ, μα θα διατηρούσαν τις μάσκες τους.

Αυτή η μασκαράτα άφισε στο Ρασπούτιν και την είχε παραδεχθεί μ' ένθουσιασμό. Το σουτέ ήταν χαρούμενο μέσα στο μέγαρο του καναλιού Φοντάνκα. Η σαμάνια κυλούσε άφθονη κ' όλοι διασέδαζαν.

Όλες ή γυναίκες ωστόσο, δεν ήταν μασκαρεμένες κ' ύπηρχαν χαριτωμένα πρόσωπα, που χαμογελούσαν και στα πιο τολμηρά κομπλιμέντα.

Μονάχα τρεις ιωστηριώδεις προσωποδόφρες είχαν παραμείνει σιωπηλές μέσα στη γενική εύθυμία που είχε άρχεισει πια να παίρνει τόνο όργιο.

Σάν να είχαν συμφωνήσει μεταξύ τους, οι άλλοι συνδαιτημόνες δεν τις ένοχλούσαν καθόλου. Κι' ήταν στ' αλήθεια παράδοξο, άγνωστοι, ανησυχητικό το θέμα των τριών αυτών γυναικών με το άφορτο πρόσωπο, ή όποιες άκουγαν κ' έβλεπαν όλα όσα γινόντουσαν γύρω τους, χωρίς μιά κίνηση ή μιά λέξη να προδίδη τη σκέψη τους και τα συνασθημάτά τους.

Ο Ρασπούτιν εβρίσκε σ' αυτό μιά καινούργια άκονια απόλαυσι, γιατί το μυστήριο, όταν μάλιστα έπρόκειτο για γυναίκες, τον τραβούσε πάντοτε.

Ποτέ ή Έλένη δεν ήταν τόσο όφραία, όπτε με τόση πολυτέλεια στολισμένη, όσο έκεινο το βράδυ. Το στήθος της άστρατοβολούσε άπ' τα κοσμήματα. Γελούσε και μιλούσε σ' όλους και σ' όλες και μόνο την παρουσία του μεγάλου δούκως Ίβάν φαινόταν πως άγνωσσε. Έκεινο που προπάντων την ένδιέφερε, ήταν να δίνη στο Ρασπούτιν να πίν.

Ο Ίβάν έξ άλλου, δεν ήταν καθόλου εύθυμος.

Φαινόταν σοβαρός κ' εύγενικός. Είχε μιά στάσι κάτωσ μοιραία, στάσι άξιοματικού που λαβαίνα μέρος σε μιά στερνή γιορτή, πούν φύγει για την μάχη.

Φερόταν ωστόσο με χαρά προς τις κυρίες κ' άπαντούσε με προθυμία στους φίλους του. Προσπαθούσε να χαμογελήσει και το κατάφθινε, μα γρήγορα ξαναγύριζε στις άπεγνωσμένες σκέψεις του.

Ένας νεαρός πρίγκιπ, που ήταν σιωμαθητής του στη Στρατιωτική Σχολή, του είπε σε μιά στιγμή :

— Πόσο σοβαρός είσαι, Βασιλόσκα ! Θα έλεγε κανείς, ότι παντοφύτικες κιόλας !

— Όλοι γέλασαν με το άστείο αυτό.

— Ξέρεις τί λένε ; είτε κάποιος άλλος, πιο τολμηρός άκονια. Λένε ότι δεν άγαπάς τη μνηστή σου Άγάθη Άντωνόβνα κ' ότι την παντρεύεσαι διά της βίας !...

— Αυτό είχε ψήφια ! άπάντησε με πόζα ο Ίβάν, χλωμαίζοντας συγχρόνως τρομερά. Η Άγάθη Άντωνόβνα έχει όλα τα χαρίσματα και θα γίνει μιά πρότις τάξως σέγγιος.

Έκεινη τη στιγμή, στην άλλη άκρη του τραπέζιού κάτωσ μικρή φασαρία έγινε και μιά άπ' τις προσωποδόφρες γυναίκες έστισε με μιά άπότομη κίνησι της ένα ποτήρι που είχε μπροστά της. Μα μέσα στη γενική φασαρία, αυτό λέρασε σχεδόν άπαρτηρητο.

Η προσωποδόφρος που είχε σπάσει το ποτήρι άκούγοντας τα λόγια του Ίβάν, ήταν ή Πρίσκα, ή Πρίσκα που ύπέφερε χίλιους θανάτους και την όποια του κάκου ή Ναυτέττα, που βρισκόταν πλάι της, προσωποδοφρεμένη έπίσης, ίκέτεσε να φύγουν.

Ξαφνικά, ή διασκεδάσις μετεβλήθη σε όργιο. Οι άνδρες έσκυβαν προς τις γυναίκες με μάτια φλογισμένα. Έκεινες πάλι γελούσαν άκρόφτητα. Η κουβέντες είχαν γίνει έξαιρετικά τολμηρές.

Ο Ρασπούτιν, που με μιά άπερίγραπτη ψηφραμένα έσφιγγε μπρος στη μάτια όλων την Κουίλιγκαν στην άγκαλιά του, είχε αρχί-

σει να μεθά.

Και μέσα στο μεθού του, έπρόφερε όνόματα γυναικών σεβαστών ως τότε, γυναικών που, όπως έλεγε, τις είχε κατακτήσει.

Οι άλλοι συνδαιτημόνες του άπαντούσαν πως «ήταν λίγο ύπερβολικός» κ' έπειδή δεν άφισε καθόλου σπόν καλόγηρο να του αντίλογον, φώναζε :

— Όχι μονάχα τις γυναίκες αυτές κατέκτησα, αλλά και την πρώτη γυναίκα όλόκληρης της Ρωσίας, την Τσαρίνα !

Το τί έπακολούθησε τότε, δεν περιγράφεται.

— Δεν είχε αλήθεια ! φώναζαν όλοι. Δεν είν' αλήθεια !

— Σου άπαγορεύουμε να προφέρης αυτό το όνομα ! φώναζε ο μέγας δούξ Ίβάν.

Μα ο Ρασπούτιν, μακόμενος γιατί του άντιμιλούσαν, έβλεπε με πείσμα στα λόγια του κ' ήθελε να δώσει λεπτομέρειες της αυτοκρατορικής του κατακτήσεως.

Όλοι τώρα του φώναζαν να σωπάση. Μερικοί μάλιστα τον έβριζαν.

— Μην προφέρεις τ' όνομά της ! Μην προφέρεις τ' όνομά της !

— Άγροίκαι ! Γουρουνί ! Λές ψέμματα ! Είσαι βρωμερός ψεύτης !...

— Είμαι ο άφέντης που μπορεί να κάνει ό,τι θέλει και που τίποτε δεν μπορεί να του άντισταθή ! οβριάζε ο Ρασπούτιν και σηκώθηκε άπ' τη θέσι του.

Κι' όλοι οι άλλοι σηκώθηκαν συγχρόνως γύρω του. Μα ο Άνθροπος του Θεού εξακολούθησε με μιά λάσσα, που μεγάλωνε όλοένα :

— Ούτε αυτή άκονια ή Κουίλιγκαν δεν μπόρεσε ν' άντισταθή !

— Είν' αλήθεια ! είτε άπλά ή Έλένη, ή όποια μόνη άπ' όλους, είχε διατηρήσει την ψυχραιμία της.

— Καμιά γυναίκα άπ' όσες κ' ύπ'τα ξα, εξακολούθησε ο Ρασπούτιν, δεν υπόρεσε ν' άντισταθή.

— Λές ψέμματα ! Εγώ δεν έχω να δική σου ! φώναζε έξαιρα μιά άπ' τις προσωποδόφρες γυναίκες κ' έβγαλε την προσωπίδα της.

Ο Ρασπούτιν άναγνώρισε τη μνηστή του Ίβάν, την Άγάθη Άντωνόβνα !

Οι άλλοι συνδαιτημόνες, βλέποντας τη νεαρή πριγκίπισσα, τραβήχτηκαν πίσω.

Ο Ίβάν ξερόνισε τρομακτικώς.

— Ούτε κ' έμένα δεν μ' έκανες δική σου ! φώναζε έξαιρα μιά άπ' τις προσωποδόφρες γυναίκες κ' έβγαλε την προσωπίδα της.

— Ήταν ή Πρίσκα.

— Πρίσκα ! φώναζε ο μέγας δούξ. Εσύ έδω, δυστυχημένη !

Μα ο Ρασπούτιν, παραμεινόντας τον με μιά σφραξιά, οβριάζε :

— Δεν ένγινε δική μου, Πρίσκα ! Μα θα γίνης άπόψε !...

Τότε ο Ίβάν, άρπάζοντας ένα μαχαίρι άπ' το τραπέζι, ώρμησε έναντιον του.

Μα ή Κουίλιγκαν, τρέχοντας μέσα στη γενική αυτή άναστάσιον μπροστά του, του είπε :

— Μην άτιμάζεσαι, ύψηλότατε, άγγίζοντας αυτό τον ύνθρωπο ! Μο υ ό ν ή κ ε ι !... Είνε ο έ ρ α σ τ ή ς μ ο υ !...

Μόλις άκουσε ο Ρασπούτιν αυτά τα λόγια, γύρισε την πειδνή και τρομαγμένη όψη του μ' εύγνωμοσύνη και μ' ένθουσιασμό προς την χορεύτρια.

— Εσύ μονάχα πιστεφες σε μένα ! είτε φογγάζοντας. Εσύ μονάχα είσαι άξία μου !

Όλοι είχαν μνησεί τον Ίβάν και ήθελαν να χτυπήσουν τον καλόγηρο, μα ή Κουίλιγκαν τον προστάτευε, σκεπάζοντάς τον με το όφραίο μισόγυμνο κορμί της.

— Μού άνήκει ! μούγυριζε, Άφρηστέ τον μου !...

Και τον παρέσυρε προς την έξοδο, λέγοντάς του :

— Έλα, Γκρίσκα ! Έλα, άγάπη μου !...

Έντομαεξού ο Ίβάν, σαν μαμασμένο ζώο, είχε γαπζωθεί στον Ρασπούτιν και τον είχε πάσει άπ' το λαμύ. Η Κουίλιγκαν ωστόσο κατάφθινε να τον άπομακρύνη. Τότε οι άλλοι άκουσαν τη χορευτρια να μουρμουρίζει σπόν Ίβάν :

— Έλα στα σύγκαλά σου ! Μην λερωθείς με το αίμα αυτού του χορευτικού ! Π ε ρ ρ ί μ ε ν έ μ ε ε δ ω !...

Ο Ρασπούτιν, κυριεμένος από μιά άλλόκοτη μέθη, άφισε την Κουίλιγκαν να τον παύση έξω, σαν ένα ύπόκομο ζώο. Την άκου-

Ο Ρασπούτιν (Διονέλ Μπάρμωρ) και ο Μ. Δούξ Ίβάν (Τζών Μπάρμωρ), από το γνωστό κινηματογραφικό έργο «Ο Σατανικός Καλόγηρος».

σαν μάλιστα να του λήη στο διάδρομο: «'Ελα Λ., Αυτό δέν είνε φίλοι!... 'Ελα να σέ πάω σέ πραγματικούς φίλους!».

«'Επειτα άκούστηκε κάτω στο θόρυβο ό θόρυβος ενός αυτοκινήτου, πού άπομακρυνόταν μαζί με τήν χορεύτρια και τόν καλόγηρο.

Θανάση σιωπή άπλώνόταν τώρα μέσα στη σάλα του γλεντιού. 'Εξαφνα, ό 'Ιβάν ειπε, χωρίς να κοιτάξει κανένα:

— Φευγάτε όλοι! 'Είλω να μείνω μόνος!... 'Εσαι! άπό μερικές στιγμές, ή άδουσα ειχε άδειάσει.

Μενάχη ή 'Αγάθη 'Αντωνόβνα, ή Πρίσκα κ' ή τρίτη γυναίκα με τη μάσκα — ή Ναντίττα — δέν είχαν κινήσει καθόλου άπ' τη θέση τους.

Τότε ό 'Ιβάν ειπε με νευρικότητα κ' άνυπομονησία:

— 'Αγάθη 'Αντωνόβνα, δέν ήταν ή θεός σας έδώ άπόψε!.. 'Η συμπαιρωσά σας είνε άδικαιολόγητη! 'Είχομαι, ό θεός σας, ό πρίγκιψη Ροστωπώ, να μνή μάθη τίποτε. 'Ανεβήτε πού αυτοκινήτου μου, το οποίο θα σας μεταφέρει στο σπίτι σας.

Μά ή 'Αγάθη τού άπάντησε με φωνή παγωμένη:

— 'Υψηλότατε, ήθελα άπόψε για να μάθω και για να ιδώ. 'Εμαθα και είδα. Δέν έχω, πράγματι, να κάνω τίποτε έδώ.

'Επειτα, γυρίζοντας πρós τήν Πρίσκα κ' άπλώνοντας πρós αύτή, τó χέρι της, τήν φώησε:

— Θ' άφήσουμε τόν ύψηλότατο στη Κουλίγκιν;

'Η Πρίσκα, πού καθόθωνε να στέκεται όρθια, συγκεντρώνοντας όλη τη θέλησή της, περίμενε. Περίμενε ένα, δύο, τρία λεπτά. Μιά άδυσσος έλασσε μπροστά της! 'Ω! έκείνος δέν της μιλούσε! Δέν ήθελε να δολοφύη, να σφύλιάη άπό λόνο μπροστά του. Ειχε καρφομένα τά μάτια της στο τραπέζι, πάνω σέ κάτι πού έλαμπε... στο μαχαίρι πού ειχε άρτήσει να ξανακίση εκεί ό 'Ιβάν, χωρίς να χιτησή τó Ραστωπών. 'Ενοιωθεί όη αύτή τη φορά θα σημάδευε καλά τó στήθος της κ' έτι θα ήταν ή ύπερτότη άνακούφιας να τρυπήση με τó μαχαίρι αύτό τήν καρδιά της.

Κ' άπόψε τó χέρι της πρós τó μαχαίρι... μά τó χέρι της συνάντησε τó χέρι της 'Αγάθης... και συγχρόνως ένοιωσε κ' αύτ' να σαλεύη μέσα στα σπλάγχνα της...

Κοιτώντας μέσα στο χέρι της τó χέρι της 'Αγάθης, πέρασε μπροστά τόν 'Ιβάν, ό όποιος δέν έκανε ούτε μία κίνηση για να τή συγκαταστή, όποιος δέν της ειχε πει ούτε μία λέξη για να μείνη.

'Εξών, τή στιγμή, ή τρίτη προσωπιδοφόρος έβγαλε τή μάσκα της.

— Και μένα μ' άναγνωρίζετε, ύψηλότατε; φώησε ή Ναντίττα.

— 'Η φώη τού Σεργιού! φθίρισε ό 'Ιβάν άναπνεύοντας.

Ναι, άνανδρε!... τού άπάντησε έξείνη.

Και πήγε να συναντήση τις δύο άλλες γυναίκες.

Τότε ό 'Ιβάν σιωπασίτησε σ' ένα ντιβάν, άνέκατος να συγκαταστή πει τούς λυγμούς του.

— Δέν μπορώ!... Δέν μπορώ πει!... φώναξε.

— 'Ιβάν! φώναξε με σπαρταγή ή Πρίσκα.

— Πρίσκα!... Πρίσκα μου!...

'Η φτωχή νέα δέν άντίειχε να τόν βλέπη να κλαίη... και τρέχοντας κινώτα του, ένοισε τόν πόνο της με τόν δυό του σ' ένα τρελλό, παράφορο άγκάλιασμα.

'Η 'Αγάθη κ' ή Ναντίττα είχαν συνεχίσει έντομεταξύ τó δρόμο τους, μα μόλις έφτασαν στον αντιβάλαμο, ό μαίτρη-νρ' ότελ παρυσίαστικη μπροστά τους και τούς ειπε:

— Με συγχωρείτε, αλλά ή διαταγή της κυρίας είνε να μείνετε έδώ. 'Υλάχει κίνδυνος έξω...

— Πώς κίνδυνος; φώησαν και θέλησαν να περάσουν.

Μά βόηξαν τήν έξώπορτα κλειδωμένη. 'Αναγκάστηκαν να διασχίσουν πάλι τήν αύή και να ξαναγέθουν στον αντιβάλαμο. 'Η 'Αγάθη 'Αντωνόβνα ήταν έξω φρενών. 'Αποφάσισε να παραπονεθί στο μεγάλο δούκα και να τόν έξορκισή να τiz βγάλη έξω άπ' αύτό τó σπίτι. Δέν ήθελε να μείνη ούτε μία στιγμή ακόμα αιχμάλωτος της Κουλίγκιν.

'Εξαφνα, άκούστηκαν μέσα στην άπέραντη σιωπή της τραγικής έκεινης νύχτας, τρεις άλλεπάλληλοι πυροβολισμοί. Φοβισμένες, ή δύο νέες γυναίκες έτρεξαν στό δωμάτιο, όπου βρισκόονταν πάντοτε ό 'Ιβάν κ' ή Πρίσκα. 'Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη κ' οι δύο έρωτευμένοι δέν είχαν άκούσει τίποτε. Δέν ήξεραν πει τίποτε άλλο άπ' τó τρελλό κ' άτέλειωτο φέλημα πού άλλάων έκεινή τη στιγμή.

'Η 'Αγάθη σταμάτησε τη Ναντίττα.

— 'Ας μη τούς παράξουμε, ειπε. 'Η εύτυχία αύτης της γυναίκας κ' έδωκε για τήν Κουλίγκιν και μ' άπολυτόναι...

Τήν ίδια στιγμή, ή πόρτα τού αντιβάλαμου άνοιξε και ξανακλείσσε σχεδόν άμέσως. 'Ηταν ή Κουλίγκιν πού ξαναγύριζε. 'Ηταν μόνη. 'Ηταν τρομερά κλωστή. 'Η όψη της ήταν φοβερή να τή βλέπη κανείς.

'Η 'Αγάθη κ' ή Ναντίττα έρωρσαν άμέσως πρós τούς δύο έρωτευμένους και τούς φώναξαν:

— Προσέχετε!... 'Η Κουλίγκιν ξαναγύρισε!... 'Ο 'Ιβάν κ' ή Πρίσκα πετάχτηκαν άμέσως επάνω, 'Η 'Ελένη πα-

ρυσίαστικη μπροστά τους. Κτύπησε κατάματα τόν 'Ιβάν, ό όποιος κρατούσε ακόμα στην άγκυλιά του τήν Πρίσκα, και τού ειπε με φωνή ξερή:

— Γενήτε εύτυχισμένους, ύψηλότατε! 'Εξ άλλου άπόψε είνε μία βραδεία μεγάλης χωράς για όλοκληρη τήν αυτοκρατορία. 'Ο Ραστωπών είνε νεκρός!

— 'Ο Ραστωπών είνε νεκρός! επανέλαβαν διακ. Νεκρός! 'Εσείς λοιπόν τόν σκοτώσατε;

— 'Οχι... Μά έγω έγινα όργανο της Μούρας!...

'Η Κουίγκιν πράγματι ειχε όργανώσει τόν φόνο τού σατανικού καλόγηρου. 'Αφού τόν μισοδηλητηρίασε με τή σαμπάνια πού τόν πόησε στο σούπε, τόν ώδηγησε κατόπιν σ' ένα άλλο γλέντι, όπου τά γλυκίσματα ήταν δηλητηριασμένα με κινώνο της ποτίσσης.

'Επειτα, όπως είνε γνωστόν, ό ψευτοπροφήτης, άντεχοντας στο τρομερό αύτό δηλητήριο πού θα μπορούσε να σκοτώση κεραυνοβόλως τούτο, κατατρομημένος άπ' τις σφαίρες τών συνδαιτημόνων, πετάχτηκε μέσα στο Νεβα, όπου κ' έξεφανίστηκε για πάντα.

— Και τώρα, άγαπητέ μου ξένη, έξακολούθησε ή Κουίγκιν με τήν ξερή φωνή της, άς μνή χάνουμε ώρα, γιατί τά λεπτά είνε μετρημένα. 'Υψηλότατε, και σεις, δεσποινις Πρίσκα, πάρτε αύτά έδώ τα διαβατήρια, χωρίς να χάνετε στιγμή, και τρέξτε σ' ένα αυτοκίνητο πού σας περιμένει στη διασταύρωσι τών λεωφόρων Νεφσκη και Φοντάνα. Στο αυτοκίνητο αύτό, ύψηλότατε, θα βόητε και τόν Ζαχάρ, ή μάλλον τόν πρίγκιψη 'Ασλακόφ, τού όποιου άγνωστύ άκόμα τήν άπόδρασι άπ' τó φρενύτο τού Σλουτσενμπούργκ. Μνή άσφολέιστε πει για τίποτε! Μνή σκέφτεσθε παρά τήν άγάπη σας. Μία άγάπη, σάν τή δική σας, είνε σπάνια και πολύτιμη. Πηγαίνετε να τήν άσφαλίσετε στην οδδέτερη χώρα πού σας στέλνω... Χ α ι ρ ε, ύ ψ η λ ό τ α τ ε... Χαίρε, δεσποινις!...

'Ο 'Ιβάν κ' ή Πρίσκα ώρμησαν με τήν ίδια κίνησι πρós τήν 'Ελένη. Μά πρην τήν φτάσουν, εκείνη ειχε φύγει, παραστώντας μαζί της τήν Ναντίττα και τήν 'Αγάθη 'Αντωνόβνα. 'Ελάτε! ειχε πει στην τελευταία. 'Ο άδελφός μου σας άγαπά και σας περιμένει!...

'Ενας ύπνρής παρουσιάστηκε μπροστά στο μεγάλο δούκα και τήν Πρίσκα, τούς έθεσε τα διαβατήρια τους και τούς παρακάλεσε να τόν άκολουθήσουν.

Σέ λίγο έθγαιναν έξω. Μά δέν είχαν άπομακρυνθί ακόμα άπ' τó πεζοδρόμιο, όταν ή πόρτα τού μεγάρου άνοιξε πάλι και μία σκυιά φάνηκε. ή όπισθε τούς φώναξε και τούς προσκαλούσε.

'Η Πρίσκα άναγνώρισε τή φωνή της μικρής Βέρας κ' έτρεξε άμέσως πρós αύτή, άκολουθουμένη άπ' τόν 'Ιβάν.

'Η φτωχή μικρούλα ήταν κοριολεκτικώς σάν τρελλή. Και κανείς δέν καταιάβαινε π' έλεγε μέσα στους λυγμούς της.

'Όστόσο τήν άκολουθήσαν μέσα στο μέγαρο, κοιθώντας και τούς κρυμην ένα πένδυμο προαισθήμα. Σέ λίγο βρισκόονταν μέσα σ' ένα υποφοτισμένο σαλόνι.

'Εκει, επάνω σ' ένα ντιβάν, κοιτόταν ή Κουίγκιν.

Ειχε μία φρικτή πληγή στον κρότωρο και γενοίστε στο χέρι της ένα περισσότερο πού άρχισε ακόμα. Οι δύο νέοι έπλεσαν γονατιστοί μπρός στην έτοιμοθάνατη αύτή γυναίκα.

'Η 'Ελένη γύρισε τότε τó κεφάλι της πρós τόν 'Ιβάν και βόηξε, μέσα στις τελευταίες της στιγμές, τή δύναμη να τού πη:

— Βλέπετε, 'Ιβάν, αύτό ήταν πάρα πολύ!... Για τήν άγάπη σου άναγκάστηκα να ύπερτώ τόν Ραστωπών!... Πεδιάνω! Χαίρε... 'Αγαπώ!...

— Φίλησε τήν! ειπε σάν τρελλή ή Πρίσκα στο μεγάλο δούκα.

'Ο 'Ιβάν κώλησε τότε τά χείλη του σ' αύτά τά χείλη πού ξεφρυχούσαν!...

Μά άπέραντη χαρά άπλόησε στα χαρακτηριστικά της Κουίγκιν... και πέθανε έτσι, βγάζοντας τήν ψυχή της με μία πνοή άγνης άγάτης!...

Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ

ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΟΥ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ

Βρισκόμαστε στο Δεκέμβριο. Ποτέ ή έποχή αύτή δέν ήταν τόσο γλυκιά στο Σορρέντο της 'Ιταλίας. 'Η αύτή της Νεαπόλεως άποτελούσε μία γοητεία. Οι κήποι πού βρισκόονταν άνάμεσα στο Σορρέντο και στο Καστελάμαρε, ήταν φορτωμένοι χρυσούς καρπούς.

Σύμφωνα με τόν θούλο, στην εύλογημένη αύτή γωνία της γης, ό Τορκουάτος Τάσσος έγραψε τις ώραιότερες σελίδες της 'Απελευθερωθείσης 'Ιερουσαλήμ. 'Η Πρίσκα πού κατοικούσε σ' αύτό τó θείο μέρος πρó άρκετών μηνών μαζί με τόν 'Ιβάν της και τó μορδ πού ειχαν άποκτήσει, δέν ήξερε τήν παράδοσι, μα αύτό δέν τήν έμπόδιζε να θαυμάη τó κομμάτι εκείνο τού Παράδεισου.

Τό παιδί τους ήταν ώραιό σάν τούς άγγέλους τού Ραφαήλ. Τό άποκαλοσαν Ζάν γαλιλά, άν και τó είχαν βαφτίσει 'Ιβάν. 'Όσο για τόν 'Ιβάν, ή Πρίσκα έξακολούθησε να τόν λήη Πέτρο, όπως και στο Νησί της Εύτυχίας. Τή Ρωσσία τήν ειχαν πει άληπονήσει. Δέν μιλούσαν καθόλου γι' αύτή.

('Ακολουθεί)

